

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 22 (436)

П'ятниця, 14 червня 1991 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

Цифри для роздумів

ОХОРОНА ПРАЦІ І ТЕХНІКА БЕЗПЕКИ
ЗА СТАНОМ НА 1 ЧЕРВНЯ 1991 РОКУ

Підрозділ вузу	Коефіцієнт безп. праці	Оцінка в балах
МБФ	0,81	3
ТАМ	0,84	3
МРВ І ВК	0,80	3
ТКМ	0,75	3
ААГ	0,86	4
ПМ І ОМ	0,85	3
ПУАВ	0,80	3
ОЦ	0,80	3
ІБФ	0,85	3
БК та ПФ	0,83	3
А та ІЗБ	0,80	3
ТОУ та ЕБ	0,85	3
ТБМ	0,93	4
ОЦ	0,86	4
РТФ	0,85	3
ТОР	0,85	3
РТП	0,85	3
КІПРА	0,83	3
ОЦ	0,87	4
ФОТ	0,86	4
ОТ	0,88	4
АП	0,89	4
ПМ І ОС	0,81	3
ОЦ	0,86	4
ФІАМ	0,77	3
АСУ	0,83	3
АІВТ	0,87	4
МЕ	0,68	3
ОЦ	0,70	3
ЕФ	0,86	4
ЕС	0,86	4
ЕСМ	0,87	4
ЕЕП	0,86	4
ТОЕ	0,88	4
ЗТ	0,83	3
ОЦ	0,86	4
Деканат КС І ГД	0,84	3
Політична історія	0,87	4
Політична економія	0,86	4
Філософія	0,80	3
Політологія	0,86	4
І та КН	0,82	3
Іноземних мов	0,87	4
Укр. та рос. мов	0,82	3
Кафедри Ф та ІПД	0,76	3
Фізика	0,89	4
Вища математика	0,62	3
Хімія	0,82	3
НГ та МГ	0,75	3
ЕП та ОВ	0,87	4
ОП та НС	0,86	4
Фізичне виховання	0,45	2
ОЦ	0,80	3
Культурно-художній центр	0,87	4
Обчислювальний центр	0,83	3
Учбові корпуси		
№ 1	0,83	3
№ 2	0,70	3
№ 3 (ІБФ)	0,87	4
№ 4 (ЕФ)	0,84	3
ГУК	0,80	3
Студентські гуртожитки		
№ 1	0,83	3
№ 2	0,70	3
№ 3	0,87	4
№ 4	0,48	2
№ 5	0,50	2
№ 6	0,80	3
РБГ	0,65	3
Котельня	0,80	3
Склади	0,70	3
Гараж	0,45	2

Примітка: показники кафедр вищої математики та РБГ знижені на 0,2 бала за травми, а кафедри фізичного виховання — на 0,4 бала за спробу приховати травми в 1990 році.

Конкретні недоліки по кожному підрозділу показані в четвертому розділі журналу адміністративно-супермаркету контролю, котрий є в кожному підрозділі.

В. КОМПАНЕЦЬ,

ЗНОВ НЕ БУЛО „КВОРУМУ“

на повну пенсію, перері-
вати на основі статті
Кодексу Законів про
працю в УРСР (за винят-
ком професорів).
Адміністрація приймати
на роботу пенсіонерів ті-
льки за тимчасовим стро-
ковим договором чи кон-
трактом на строк до двох
років за умови їх високої
кваліфікації та задовільно-
го здоров'я. За працюючи-
ми в цьому випадку пен-
сіонерами зберігається
право на отримання пов-
ної зарплати і повної пен-
сії.
Конференція прийняла
рішення про довібори в
склад профкому голів
профбюро, про перевід від-

цівникам, хто удостоєний
почесного звання «Ветеран
праці» за 1990-й рік. В
цьому списку — прізви-
ща: Г. С. Богута, Н. С. Бе-
лінська, С. В. Гусан, А. М.
Зарічний, Г. І. Волошенко,
Н. М. Мазур, Г. З. Поли-
ванний, С. І. Пятін, О. М.
Потапова, В. М. Половин-
чук, Л. В. Сатайкіна,
В. Н. Пашенко, В. Я. Со-
коринська, В. Г. Морозов,
М. О. Куцелов, В. С. Стра-
тісний, М. А. Квітка, Г. Б.
Кириленко, Р. Я. Дуплян,
М. І. Гузенко, М. А. Ста-
ройов, В. М. Ковальчук.
На жаль, конференція і
цього разу не зуміла за-
вершити роботу повністю.
Забракло «кворуму» при
дообрані одного члена
профкому. А тому доведе-
ться збиратися втретє.

7—9 червня у вінничан
були приємні дні відпочинку
— до нашого міста при-
були в гості клуби весе-
лих і винахідливих з Оде-
ського університету (краща
команда Радянського Сою-
зу), Кам'янець - Подільсь-
кого педагогічного інсти-
туту. В цих своєрідних по-
єдинках дотепників з ус-
піхом виступала також
команда Вінницького полі-
теху.

На знімку: один з фраг-
ментів змагань.

Фото С. Лісового.

КОРОТКО ПРО РІЗНЕ

РЕДАКЦІЯ міжвідомчо-
республіканського науко-
вого збірника «Програмова-
не навчання» просить над-
силати статті з питань ор-
ганізації вищої освіти, тех-
нології навчального процесу,
теорії і практики вико-
ристання сучасних засобів
і методів навчання. Статті
мають бути розміром не
більше половини друкова-
ного аркуша, можна супро-
водити їх ілюстраціями.
Збірник виходить раз на
рік.

РАДІ СТАРАТИСЯ

ВЛАДА І НАРОД

— Народні маси, — казав
філософ, — як отара овець:
без погонича не можуть.
Справді, людьми завжди
хтось командував: в сиву
давнину — фараони і кар-
динали, імператори і царі,
атамани і старшини, потім
— президенти і регенти,
комісари і генсеки...
Але у давні роки самі
ж народні маси і обирали
своїх ватажків. На віче, сході
або й просто на майдані
коло церкви, причому, мож-
на сказати, найдемократич-
нішим способом: «Хай ча-
бан, — усі гукнули, — за
отамана буде!»
І той чабан привселюдно
орержував керівну булаву
і служив громаді, будь здо-
ров — по правді та спра-
ведливості, не обзаводячись
ні казенними дорогими да-
чами і лімузинами, ні пер-
сональними туалетами чи
ще чимось.
Потім з'явилися королі,
що все можуть. Інші божі
помазаники, і народ на май-
данах уже тільки смиренно
бив чолом об землю, бо
вислуховував їхні укази.
Ще потім прийшли фю-

рери і дуче, вожді і мар-
шали. Їх народні маси і
поголів не обирали, не при-
значали і не міняли. Нав-
паки ці володарі, коли їм
щось не подобалося, самі
могли помінати кого хочеш,
навіть цілі народи. Примі-
ром, німецький фюрер Адо-
льф Гітлер під гребінець
почистив свій фатерланд від
інакомислячих, перебив єв-
реїв, поляків, а батько і
вождь радянських людей
Йосип Сталін голодомором
і репресіями ледве не пе-
реробив на попіл і прах
український народ, кримсь-
ких татар, чеченців, нім-
ців з Поволжя...
Зрозуміло, не своїми
руками відкручував голови,
а мудро — на основі без-
смертного вчення, геніаль-
ного прозріння і батьків-
ської турботи про світле
майбутнє.
А такс завжди надихає
тих, хто крутиться біля са-
трапів в надії поживитись
на насильстві.
«Радий старатися!»,
«Яволь!», «Ол райт!» —
прибігали на тризну крива-
ву всілякі жандармські ун-

тери або чорносотенці, есе-
сівці чи енкаведешники і
бралися за свою чорну
роботу.
Вони і тепер є оці «Раді
старатися».
Дали нашому народу мож-
ливість вийти з безсловес-
ного стадного стану, збу-
дувати правову процвітаючу
державу, обрати собі чес-
них ватажків, справжніх
народних лідерів. Вже є
такі: Горбачов і Єльцин.
Кравчук і Назарбаєв, Попов
і Собчак, Бахатін і Шевард-
надзе, Силаєв і Фокін. Зда-
валось, ось-ось вони на
своїх постах повернуть
штурвали в потрібному на-
прямку на благо людей. Але
не виходить. Ті, хто під ли-
чиною «безсмертного вчен-
ня» грабував і наживався,
залишивши іншим порожню
скарбницю, інфляцію, дефі-
цити і злидні, взяли за
руки і вперлися, розкри-
чалися на сесіях, з'їздах,
пленумах. Можливість ви-
ходу економіки з кризи
за рахунок приватизації,
свободи підприємництва на-

(Закінчення на 2-й стор.).

ЗАГИБЕЛЬ ЛІНКОРА

(Закінчення. Початок в номерах 20, 21).

Уже перебуваючи на лікуванні, дізнався з розмов врятованих матросів про долю тих, кого знав. Загинув Юра Городецький — командир дивізіону живучості «Новоросійська», мій великий друг і колега. В розпалі рятувальних робіт він висловив слушну думку: поки не пізно затопити погребі головного калібру і цим зменшити диферент на ніс. Одержавши згоду командування, він разом з старшиною трюмних машиністів Касимовим спустилися в люк, щоб виконати цей намір, але через хвилину лінкор перекинувся. Більше їх ніхто не бачив. Залишився тільки бушлат, переданий Касимовим комусь з матросів. «Збережіть на пам'ять, якщо не повернуся,

— сказав він. — Прощайте, братці!»

У числі загиблих виявилася і більшість матросів-аварійників, які прибули на «Новоросійськ» разом зі мною з крейсера «Молотов» — Володя Лисенко, електрик Шепиш та інші. Вони поховані на кладовищі «Комунарів».

Лікувався я більше місяця. Повернувшись на крейсер, був представлений гостям з Москви — художнику і скульптору, які знайомилися з учасниками подій для створення пам'ятника — меморіалу загиблим військовим морякам. Це було сприйнято на флоті, як визнання героїзму і мужності усіх, хто боровся за врятування лінкора. Втім, уже після дослідження причин катастрофи були одержані вичерпні дані про

те, що корабель врятувати було неможливо. 186 квадратних метрів — такою виявилася пробойна від вибуху (напівне, надпотужної міни, що залишилась в бухті після війни). У скелястому ґрунті дна воронка сягала 18 метрів, що відповідало еквіваленту вибуху 1200 кілограмів вибухівки. За розрахунками спеціалістів вийшло, що одночасний забір заборотної води всередину корабля перевищував 3,5 тисячі тонн.

Згодом, читаючи різні публікації, відгуки на статті про події на лінкорі «Новоросійськ», я зустрівся з поширеною думкою, що не варто було вести безплідну боротьбу за корабель, який був приречений після такого вибуху. З відповідальністю заявляю, що треба було стримувати напір води. Хай на п'ять, двадцять хвилин наші дії затримали момент перекидання лінкора. Коли б командування флоту прийняло правильні рішення, можливо, що цей додатковий час виявився б рятівним. На жаль, діяло воно не кращим чином. На мою думку, в питаннях боротьби за живучість кораблів компетентність керівництва флотом була близь-

кою до нуля. Тому вважаю, що перед призначенням на високі посади нашим флотським керівникам необхідно проходити спеціальний курс навчання, де одною з дисциплін має бути «Плавучість, непотоплюваність корабля і організація боротьби за його живучість». До цього висновку спонукає і загибель атомного підводного човна «Комсомолец».

Про те, що в Севастополі збираються учасники тих подій дізнався випадково, лікуючись в одному з ялтинських санаторіїв. Приїхав туди всього на півтори доби. Зібралось близько 400 чоловік. Багато приїхали з дружинами, дітьми, онуками. Приїхали і рідні загиблих.

Зустріч ветеранів лінкора почалась в лекційному залі музею — панорами оборони Севастополя. Коротка інформація про діяльність Ради ветеранів лінкора, дводинний документальний фільм про історію корабля, його бойовий шлях, а потім спогади учасників подій трагічної ночі.

На такій зустрічі я був вперше і теж отримав слово. На закінчення попросив тих матросів і старшин носових аварійних постів,

хто мене, офіцера з сусіднього корабля, бачив і запам'ятав, з ким стримував напір води, підійти під час перерви.

Як я уже писав, тоді, під час подій, на лінкорі було темно, обличчя матросів не міг бачити і, природно, не міг знати їх прізвищ. І все ж таки у перерві до мене підійшов один. Це був Георгій Васильович Корзинкін, колишній машиніст-турбінніст лінкора. «Я вас пам'ятаю», — сказав коротко. Він був єдиним аварійником, з яким я зустрівся того дня.

Він теж вперше приїхав на зустріч, і про долю своїх товаришів по бойовому посту не знав. Пізніше, коли були відкриті мармурові плити з прізвищами захованих, він відшукав ще чотирьох побратимів.

Після обіду учасників зустрічі катерами доставили до причалу Госпітальної пристані. В одній з стінок, якраз навпроти місця, де перекинувся лінкор, вмурована пам'ятна меморіальна плита з силуетом корабля і відповідним текстом. У воду були опущені вінки і квіти. Потім на міському кладовищі «Комунарів» вінки і квіти покладені до па-

мятника-могили, де покійся тіла кількох десятків моряків з «Новоросійська» і інших кораблів. Це було перше заховання. Всі інші провадилися на Братському кладовищі Північної сторони. Саме там, біля пам'ятника «Вітчизна — сила», 29 жовтня минулого року відбувся мітинг-реквієм пам'яті загиблих 35 років тому моряків лінкора. Разом з ветеранами «Новоросійська» сюди приїшли делегації моряків Чорноморського Флоту, тисячі трудящих міста-Героя Севастополя. Відбулося відкриття 24 нових мармурових плит.

Всього на кладовища міста заховано 653 червонофлотців з «Новоросійська» та аварійників з інших кораблів.

Почесний караул моряків Чорноморського Флоту з опущеним військово-морським прапором урочистим маршем пройшов біля пам'ятника загиблим, віддаючи данину поваги мужності матросів, старшин і офіцерів.

Ці свої спогади про події трагічної ночі я відправив письменнику М. Черкашину, відгукнувшись на його прохання.

РАДІ СТАРАТИСЯ

ВЛАДА І НАРОД

(Початок на 1-й стор.)

звали реставрацією капіталізму; діячів, що виступають за гласність і плюралізм думок — деструктивними силами; тих, хто прагне взятися за вільну працю на землі — куркулями; хто відроджує національну самосвідомість, суверенність і свободу вибору — націоналістами і зрадниками.

А раз так, то де ти, Лаврентію Павловичу з своїми поплічниками?

— Ми тут, раді служити! — з готовністю відгукуються однодумці з відомств Пуго і Полозовова, Язова і Крючкова, зловісних особняків у Вільнюсі, Комраті, Владикавказі, Степанакерті, де конструювалися і конструються, так звані, комітети національного порятунку та інші «стабілізуючі» структури.

А ОМОН? Це ж останнє слово каральної технології. — Хочете самостійність? — спитали литовців до зубів озброєні омонівці. — Одержуйте! — і розгромили телецентр у Вільнюсі, митниці в трьох прибалтійських суверенних республіках.

Було тоді вітри у тих, хто й сьогодні реально утримує владу в своїх руках. І не віддає її народу, най хоч світ розколеться навпіл.

Цей живий, знахабнілий клан, породжений сталінщиною, знає твердо, що тільки удушуючи народ матеріально, можна зламати його морально. І душить на залізничних станціях, де затримують вагони і контейнери з конче потрібними людям товарами, на базарах і складах, у відомчих кабінетах, міністерствах, на вузьких партійних зібраннях, де проектує найрізноманітніші заходи — тільки не ті, що на користь людям.

Прем'єр Павлов, який усе життя ходить в номенклатурі і не знає, почім фунт лиха, замість того, щоб

латати дірявий бюджет за рахунок приборкання надмірних апетитів багатотисячного легіону дармодіва-апаратників з величезними посадовими окладами, привілеями і пільгами, за рахунок скорочення видатків на утримання, відкинутих народами різних країн, омаркисичених наджибулів і меріамів, кинувся потрошити кишені своїх бідних іванів і довів їх до ще більших злиднів.

Отже, кому сльози, а кому «хай живе!», і охили ті, у першу чергу, хто «раді старатися».

— Ага, — вирішили вони, — якщо сам Павлов взявся душити, то ми, місцеві прем'єри і прем'єрчики, заворганами і завбаннями, завцінами і завподатками вже доведемо цю справу до кінця.

І пішло. У павловській постанові ні слова не сказано про триразове підвищення ціни на просту газований воду. А харчоторгівське відомство взяло та й зробило цю отруєну нітрацями бузьку воду майже золотом (по ціні) — три копійки за склянку. Добре, що в автоматах нема ще відповідних отворів, а то за сироп брали б валютою.

А ось телевідомство пішло далі — вирішило взяти у своїх клієнтів те, що вже давно відібрали, наприклад, за прокат телевізорів. Апарат, за користування яким людина впродовж багатьох років виплачувала чималі суми, по логіці, після повного його викупування і сплати вартості обслуговування (тобто, надання прокату) мав би перейти в її власність. Так ні, у відомстві вирішили навпаки, ще більш закабалити клієнтів — продовжують здирати гроші за прокат, по суті, вже не належних йому телевізорів, підвищивши вартість цієї ведмежої послуги майже вдвічі. Отже,

— раби, заложенники відомства. І ніхто не заступиться, не зупинить загребущі руки!.. Раді старатися, обирати залежних від них людей і, так звані, експлуатаційники з комунально-житлового відомства, які теж удачі підвищили вартість неіснуючих витрат на ремонт житла. А під'їзди, підвали як стояли обшарпані, з вибитими вікнами, дверями, так і стоять. Малого того, УЖСК-2 у Вінниці, (певно, не тільки він) уже десять років щомісяця стягує у жильців гроші ще й за капітальний ремонт, якого ніхто і в очі не бачив.

Ось так стараються і відомства, і місцева влада, і міністерства, аби більше взяти у свого любого народу. А ось дати йому — рука німіє. У 30-му відділенні зв'язку німичні старіки і старенькі іноді по тижневі ходять і не можуть одержати свою жалюгідну пенсію: то нема кому працювати, то банк грошей не дав. І ні в кого душа не болить за цих безпомічних людей, для яких пенсія — єдиний засіб існування.

А що таке податок за продаж? Здоровий глузд підказує, що це відрахування на користь держави, які мають віддавати ті, хто щось продає. А виходить навпаки, розлучаються з своїми кровними черв'яками ті, хто, нарешті, щось знайшов на порожніх полицях магазинів і купляє собі. Отже, крім три-п'яти разового подорожчання життя, ще й сплачує різні добавки.

Хто ж усе це вигадує? Думається не одні керівні економісти і чиновники з Держкомцін, а й ті, вгорі і внизу, для кого народ — це просто безлике населення, з яким можна робити що завгодно собі на віху і збагачення.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

ПОЕЗІЇ СТЕПАНА ЛІСОВОГО

А місяць будет плыть и плыть,
Роняя весла по озерам.
С. Есенин.

РУСАЛКА
Б РОДЯТ-бредят по оврагам
Косматые страхи,
Напились болотной браги,
Слышны всхлипы, ах...
Вот засветится окошко
Надеждой голубой,
И проложится дорожкой
Лучик золотой...
Полезу в камыши,
Заколышу зори-блики.
Понесутся в тиши
Расстроженных птиц
вскрики...
Рыбаки среди дня —
Вроде делать так негоже:
Счастливого меня
В сетях на песок
положат.
* * *
Из дальних далей,
журавлиных жалей —
криков наяву,

когда-нибудь
я приплыву...
— Прости
за стих,
прости,
что будет больно,
когда среди
поклонников своих
невольню,
по мне
ты станешь
мужа
выбирать
* * *

Смотрите, завидуйте...
Вл. Маяковский.

ПОСТАВЛЕНО соловьи-но
дело:
покупают фото-голый
зад,
хоть знают, что это —
тело
испорченных баб.
Шашнями источенного.
Добра — навалом:
Смотрите лучше мою
а-на-то-ми-ю.
Ура! — заявок гора,

но я вот с такой
партитурой без
паспорта запросто
в рай нахалом
вновь вхожу.
Сотрите мораль
покрывал —
слоновью кожу.

Летит, летит степная
кобылица
И мнет ковыль.
А. БЛОК.

В БОЛЬШОМ мире
гулком,
Где неразрывны НЕТ и
ДА,
В каком-то темном
переулке
Моя стреножена судьба.
Жизнь умчалась
небылицей
Оседает дорожная пыль
И только ночами снится,
Как полузабытая биль,
«Рыщет в поле кобылицы
И мнет копытами ковыль».

Зустріч з аномальним явищем.

Фотохарт С. Лісового.